

I skrivandet ingår alltid frågor om liv/död, värme/kyla, solidaritet, vänskap. Även frågan om att "hålla sej ren" – alltså undvika frestelsen att utnyttja, vara falsk, manipulera. Jag preciserar verbet utnyttja: Uppfatta människor som "kontakter" inom den marknad som man trots sitt motstånd är tvungen att fungera i.

Jag har för mej och har haft det länge att om jag inte är ärlig mot mej själv då stannar min utveckling upp. Är jag inte sann mot mej själv, då sätter sej det som inte är riktigt sant på tvären, som en propp! och jag kommer inte vidare, upphör att vara konstnär, kan inte skapa. Mitt förnuft säger att det inte alls behöver förhålla sej så men denna känsla som kan vara ganska tung att bära har infiltrerat hela den skapande processen för mej. Jag kan inte frigöra mej från den magiska föreställningen att om jag för mej själv undertrycker något, hemlighåller något, då kan det bli lika påtagliga och konkreta skador som det blir av en kvarstående skvätt urin i urinblåsan, man får helvetiska infektioner. Det tycks vara så att det i denna verksamhet ingår krav på full ärlighet. Kravet *full ärlighet* är orsaken till att skrivandet ingriper så totalt i livet och detta att *inse något* – "komma till insikt" – är ofta något som gör ont. Jag kan befinna mej i en situation där jag om jag är riktigt uppmärksam plötsligt känner ett stick av oro. Smärtan i sticket alarmerar min eftertanke. Vad jag upplever är att jag är hotad, det kan vara av något yttre eller så är det mina egna samvetsförebåelser som tar sats. Då är det ibland så att om jag förmår vara ärlig, tänka efter ärligt varför jag får detta stick, då kommer det fram något som jag inte förstått förut, det dyker upp ett svar någonstans ifrån, inne i mej.

Nattmänniskans virrvarr mycket viktigt... men också morgonmänniskans förmåga till överblick. Man består av ordning och vildhet och skaparångesten har uniform med vassa knappar och sköter bevakningstjänsten i korridoren mellan de två tillstånden. Man förtrycker sej och man gör uppror – kommer loss från självkontrollen. Uppfostran kvävde, kuvade vildheten som man hade från början, sedan saknar man den alltid, alltid! Inte leka! Det var nödvändigt att banka detta i oss. Fast somliga tycks då ha blivit av med allt!